

La "500" disgrassiä

Orcu! Ancora un culp ad veint
in d'la pora seincuseint.
A l' e propi una dasditta!
Prima ad drè, dèsa in s' la drita.
S' andum vanti a 2 a 2,
cma finisl' astantadü?
Me n' sum mia un Stirling Moss,
ma un babàla gnan atsè gros.
Bein, in s' la scheda d' incideint
me ag n' ho bèle pösè 'd veint,
fra la culpa e la ragion,
me ciap seimpar di sücon
e ho za fatt la cunuseinsa
ad posè ad metä Piaseinsa.
Quan a passs in d' un incrus
tütt la gint la 's dà la vus,
tütt al trafic al sa blocca
cme d' inveran quand a fiocca.
Tütt la gint l' am segna a diid,
tütt il guàrdi is mëttn a riid.
Quand ariva un incideint
tütt i fann : - Un seincuseint ?
Gher la scritta? Eral gris?
Gher sö 'l täl? Cul täl ma 's dis? –
'S la va avanti 'd cul pass che
puodrò gnanca pö andä a pe
e pinsä che 's fo l'esam,
me 'n sum mia gnan atzé gram,
ma l' e inütil la dasditta,
l' am perseguita la vita.
L' ätar dé in sal pont ad Trebbia
ghera 'l giass, ghera la nebbia;
vèd davanti un gasaghé,
blocc i freni e 'm feram lè.
Gher du macchin par travers,
tütt du fugn, me sera 'l ters
e, par fifa c' äv ciapä,
sera mia gnamò sücä;
quand a riva vöin dadrè,
Pum! E fugnam anca me.
L' ha scürtä tant al baül
c' ag l' äv pena addrè dal cül.

Am sum ditt: ma che dasditta!
Goi adoss la calamitta?
Cul lucon 'c m' e vegn adoss
al m' ha ditt: -Gal rutt gnan un os? -No? Al ga bein ad la fudrëtta!-
-Me am sangona la baslëtta.-
Ma te tuca o lucatas,
vèda che cma sum spatass.
Pena al digh a me muier
a l' e un sac ad dispiaser,
uramäi l' am crëda pö
ca ienn l' ätar a töm sö,
Sa l' am vèda un bris asmort
la dis sübita ag gò tort,
l' am ruganta, la m' ümilia:
-Te t' e un debit in famiglia!-
Sum ridutt ca 'n gò pö chiett
gnan la nott quand sum in lett
e m' insogn i culp ad veint
ad la pora seincuseint.
L' ätar dè fäva un bèl sogn,
l' era ura! Ag n' äv büsogn....
Par la solita dasditta
c' am perseguita la vita,
m' er rivä un ätr' incideint
in d' la pora seincuseint,
ma stavolta, l' e andä bein,
l' era un camiu cärg' ad vein
ca 'l pudiv purtänna giüst
tant da suddisfä i me güst.
L' äv ridutt la so cabeina
cla pariva una canteina
e ill butili dal vein russ,
cme una fila 'd culp ad tuss,
is sücävan da par lur
e gniv föra tütt l' ümur.
Sarà stä 'c ser pustä mäl
n' ho mäi fatt un sogn ugüal!
Gniva zu tri canalëtt
seinsa artegn né rübinëtt;
me, sciunsì da tanta grassia,
säva pö in dua mëtt la fassia,
fein che dop am sum decis
da tastänna ad tütt un bris
(ienn dill grazi chistichè,

‘c riva mia tütt i dè).

Quand a s’ era piin bein, bein

e culäva ‘d l’ ätar vein,

ho tratt via tütt i pagn,

so andä suta e ho fatt al bagn,

po ho ciamä anca me muier:

-la saviëtta par piaser!-

.Si, t’ la do, t’ la do in sal müs!-

Dèss sum dësd, ghe piss la lüs.

-N’ ho gnamò stupä gnan un occ’

tüta nott c’at pärl ad bocc’

da starsäd, ad culp ad veint,

guidat pena da indurmeint?

Sa ‘t mëttis un po giüdissi

e ‘t guidass anca in sarvisi,

gariss mia tütt i dé

l’assicüratur pr’ i pé.

Levat sö e va a lavora

ca pudrò culgäm un’ ura!

E stanott teginat in meint,

pärla mia pö ad seincuseint,

s’ at völ mia c’ am decida

a fät me... l’ esam ad guida!